

T-204. 2023.07.16. vasárnap
Jób élete 5. rész

Kedves Gyerekek!

Előző alkalommal beszéltem nektek Jób nyomorúságos testi-lelki állapotáról. Láttuk, hogy egy napon miként veszítette el szinte mindenét, még egészségét is. Arról is volt szó, hogy barátai elmentek hozzá, hogy vigasztalják, de mikor meglátták, alig ismertek rá és egy hétig egy szót sem szóltak, csak vele ültek a földön, megszagatva ruháikat és port hintve fejükre.

A hosszú idei hallgatás után a 4. fejezetben az egyik barátja a témáni Elifáz szólal meg elsőként Jób panaszára válaszul és többek közt ezt mondja: **„Hiszen másokat intettél, és a lankadt kezeket megerősítetted. Most, hogy rajtad a sor, ellankadtál? Téged ér a csapás és megzavarodsz? Nem ad bizodalmat istenfélelmed, és reménységet feddhetetlen életed? Emlékezz csak: elpusztult-e valaki ártatlanul és irtottak-e ki valahol becsületes embereket? Ahogyan én láttam, mindenki azt aratja, aminek szántott: hamisságot és vést, ha egyszer azt vetett.” Jób 4:3-8**

Elgondolkodhatunk rajta, hogy egy szenvedőn mit segítenek ezek a kimondott szavak? A beszédünknek mindig nagy jelentősége van! A szavainkkal nagyon sokat tudunk ártani, de vigasztalni, bátorítani is, ha arra van szükség. Ezzel kapcsolatban szeretném nektek ajánlani a honlapunkon található 'A nyelv hatalma' című ígehirdetést, amit a 'Máshol elhangzott ígehirdetések' között találtok. Nagyon építő és tanulságos, ha elolvassátok, vagy meghallgatjátok és szívetekbe zárjátok. Tehát, amit itt Elifáz mond, lehet, hogy igaz, de mit sem segített a nyomorúságban sínylődő Jóban. Korábban Jób intett, segített más nyomorúságban levőket, most pedig, hogy van az, hogy megretten, elcsügged? De azt gondoljuk, különbek vagyunk Elifáznál? Sokszor, amikor tudomásomra jut, hogy valakit baj, nehézség ér, én bennem is ez jön fel, mert ez a testi gondolkodás és reakció. Gyakran a hibát, az okot keressük, nem a megoldást, vigasztalást. De ezt hatalmunkban van kimondani, vagy elfojtani, és az Úrtól kérni a feleletet. Sajnos én is beleesek néha abba a hibába, hogy azt mondom el, hogy így, vagy úgy kellett volna csinálni. De igyekszem az Úrra figyelni, hogy ne az elmúlt eseményeket latolgassam. Tehát amikor megtörtént egy baj, ne oktassuk ki a másikat, hogy miként lehetett volna azt elkerülni. Legyünk ezzel óvatosak, mert Isten megpróbálhat minket is ugyanabban a dologban. Azt persze meg kell jegyezni ezzel kapcsolatban, hogy jó meggondolnunk, levonni a tanulságokat egy baj esetén, hogy később elkerüljük azt. Néha előfordulhat velünk, hogy Elifázhoz hasonlóan a saját, vélt igazunkat jól odamondjuk a másiknak. *'Bezzeg, hogy mondtad korábban, de most szavadon fogtak. Na lássuk, hogy amikor te vagy bajban mit teszel?'* Van ebben egy kis kárörvendés is. Ismeritek ezt a szót? Gondolom egyikőtök sem mentes ettől. Mindannyiunkban, bennem is feljön ilyen, ha látok mást olyan próbában, bajban, amit ő korábban nem is gondolt, vagy megszólt mást érte. A világban azt szokták mondani, hogy legszebb öröm a káröröm, de ez egy nagyon nagy gonoszság, mások baján örülni. Bennünket Isten igéje arra tanít, hogy legyünk együttérzők, minden emberrel barátságosak és a mi beszédünk mindig kedves legyen. Az örülőkkel örülünk, a sírókkal sírunk. Nem mindig könnyű ez, de az Úr Jézus képes bennünket is ilyenné tenni, hiszen Ő maga a Szeretet. És a szeretet nem rója fel a gonoszt, mindent elfedez, a másik gyengeségét, gyarlóságát is. Ószövetségi példaként szeretném felhozni Dávid életét, hogy mennyire nem volt kárörvendő és nem örült ellensége, Saul vagy saját fellázadt fia, Absolon bajainak és halálának sem. Istenre bízta az ítéletet. Aki Isten félelmében jár abban benne van az az alázat, hogy én is kerülhetek ilyen helyzetbe, én is megérdemelném, nem vagyok különb.

Elifáz idézett szavainak értelmét, úgy foglalhatnánk össze, hogy amit vet az ember azt aratja. Tehát úgy gondolta, Jób biztosan a megérdemelt büntetését tölti. De igazán nem a mi dolgunk ezt a más életében eldönteni, mi miért történt. Mi elsősorban magunk felé tartozunk számadással Istennek. Nemrég volt róla szó, hogy **„akit Isten szeret, azt megdorgál és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.** Tehát a nehézségek, fájdalmak, bajok Isten szeretetének a megnyilvánulásai, jelei. Ha nem szeretne engedné, hogy menjünk a fejünk után egyenesen a kárhoz, de Ő kegyelméből megállít, ha arra van szükségünk. Alázzuk meg ilyenkor magunkat és engedjük Őt munkálkodni, amikor bennünket vesz elő fenytéssel.

Ámen